

Sygn. akt I C 119/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 22 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Wojciech Wysoczyński

Protokolant: stażysta Paula Grabarczyk

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2019 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko E. T.

o zapłatę

utrzymuje w całości w mocy wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 13 czerwca 2019 r. wydany w sprawie I C 119/19.

Sygnatura akt I C 119/19

UZASADNIENIE

W dniu 12 lutego 2019 roku, powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wniósł do Sądu Rejonowego w Łęczycy pozew przeciwko E. T. o zapłatę kwoty 18.164,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu (pozew k.6-8).

Wyrokiem zaocznym z dnia 13 czerwca 2019 roku, Sąd Rejonowy w Łęczycy uwzględnił roszczenie z pozwu (wyrok zaoczny k. 52).

Pozwana reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika – adwokata wniosła sprzeciw od wyroku zaocznego z dnia 13 czerwca 2019 roku.

W sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła następujące zarzuty: brak legitymacji czynnej powódki; brak legitymacji biernej pozwanej; brak wykazania roszczenia co zasady i wysokości; oraz przedawnienie roszczenia w całości (sprzeciw k. 58-60).

Postanowieniem z dnia 16 lipca 2019 roku, Referendarz Sądu Rejonowego w Łęczycy zwolnił pozwaną w zakresie obowiązku uiszczenia opłaty od sprzeciwu w wysokości 150 złotych oraz oddalił wnioski w pozostałym zakresie (postanowienie k. 66 -67).

W toku dalszego postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska procesowe.

Sąd Rejonowy ustalił:

W dniu 16 stycznia 2018 roku, pozwana E. T. zawarła na odległość z wierzycielem pierwotnym Spółką (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki ratalnej o numerze (...). Wierzyciel pierwotny udzielił pozwanej pożyczki w

wysokości 10.000 złotych. Umowa została zawarta do dnia 16 stycznia 2022 roku. Całkowity koszt pożyczki wyniósł kwotę 12.174,08 złotych. Roczna stopa oprocentowania wyniosła 10 % w skali roku.

Pozwana zobowiązała się spłacić pożyczkę w 48 ratach w wysokości 461,96 złotych każda z rat.

Zgodnie z § 9 pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę pożyczki ze skutkiem natychmiastowym w przypadku braku spłaty pożyczki w terminie spłaty lub poswatania zaległości w spłacie w wysokości dwóm pełnym ratom (umowa k. 19-28).

W dniu 16 stycznia 2018 roku z rachunku płatniczego prowadzonego dla Spółką (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przez (...) S.A. z siedzibą w S. przelano na konto odbiorcy E. T. kwotę 10.000 złotych. W dniu 23 sierpnia 2019 roku, (...) S.A. z siedzibą w S. – wystawiło dokument opatrzony kwalifikowanym podpisem elektronicznym (dokument k. 90).

W dniu 19 stycznia 2018 roku, wierzyciel pierwotny (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (zwany w umowie Inicjatorem Sekurytyzacji) zawarł z powodem (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. umowę sekurytyzacji. Zgodnie z § 2 ust. 1 umowy Inicjator Sekurytyzacji oświadczył, że na podstawie zawartych przez niego umów pożyczek pieniężnych, przysługują mu względem jego dłużników (Pożyczkobiorców) wierzytelności pieniężne, określone w załączonym do niniejszej Umowy zestawieniu wierzytelności, będących przedmiotem przelewu. Na podstawie niniejszej Umowy Inicjator Sekurytyzacji przelał na rzecz Nabywcy wierzytelności - (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., określone w § 2 ust. 1 niniejszej Umowy, a Nabywca (powód) oświadczył, że przelew tych wierzytelności bezwarunkowo przyjmuje. Strony zgodnie ustaliły, że wraz z wierzytelnościami przechodzą na Nabywcę wszelkie prawa z nimi związane. Wszelkie wpłaty z tytułu umowy pożyczki dokonywane przez Pożyczkobiorców miały być dokonywane za pośrednictwem platformy internetowej należącej do (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. lub na jego rachunek bankowy (umowa k. 47). Do umowy sekurytyzacji załączono wyciąg z załącznika z którego wynika, że na nabywcę przeszła wierzytelność przysługująca od pozwanej E. T. na kwotę 22.174,08 złotych (załącznik k. 46).

Umowę w imieniu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła M. M. która w dacie zawarcia umowy pozostawała pełnomocnikiem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umocowanym do zawarcia umowy sekurytyzacji (umowa k. 45, pełnomocnictwo k. 83)

W okresie od 6 lutego 2018 roku do 17 sierpnia 2018 roku, pozwana wpłaciła na konto (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. łączną kwotę 2.977,84 złote.

W dniu 24 lipca 2018 roku, pozwana skierowała do wierzyciela pierwotnego wnioski o restrukturyzację zobowiązania wynikającego z umowy numer (...). Pozwana zwróciła się do wierzyciela pierwotnego o zmniejszenie miesięcznej raty pożyczki do stałej wysokości nie większej niż 200 złotych oraz o wydłużenie okresu trwania pożyczki (wniosek k. 91-93).

Pismem z dnia 19 września 2018 roku, powód poinformował pozwaną o zmianie wierzyciela, oraz poinformował pozwaną, że wierzyciel nie wyraził zgody na zmianę warunków umowy (pismo k. 94).

Pismem z dnia 15 października 2018 roku, powód wezwał pozwaną, pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki do uregulowania zaległości w kwocie 726,43 złote, nie później niż do dnia 25 października 2018 roku (pismo k. 15).

W dniu 14 listopada 2018 roku, powód wypowiedział pozwanej umowę pożyczki z dnia 16 stycznia 2018 roku numer (...) – pod warunkiem wstrzymującym – dokonania spłaty całej zaległej kwoty w terminie do dnia 28 listopada 2018 roku. Brak dokonania wpłaty w powyższym terminie skutkowało rozpoczęciem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Przedmiotowe pismo zostało podpisane przez A. Z. - pełnomocnika (k. 17 w zw. z k. 87).

Przesyłka pocztowa polecona z powyższym oświadczeniem została doręczona pozwanej w dniu 19 listopada 2019 roku (k. 86 w zw. z k. 89).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanego powyżej materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy, albowiem w toku postępowania nie ujawniła się żadna okoliczność, która podważyłaby wiarygodność tych dowodów.

Pozwana dwukrotnie wzywana celem przesłuchania na termin rozpraw, nie stawiała się i nie usprawiedliwiła swej nieobecności. Wezwania skierowano na adres z bazy PESEL – SAD oraz sprzeciwu pod którym pozwana odbiera kierowaną do niej korespondencję (k. 50 i k. 105).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do najdalej idących zarzutów strony pozwanej tj, zarzutu braku legitymacji czynnej powódki oraz braku legitymacji biernej pozwanej. Zarzuty te okazały się bezzasadne.

Umowa pożyczki z wierzycielem pierwotnym była umową zawieraną na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2016 r. poz. 1528 z późn. zm.) oraz art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. 2014.827 z późn. zm.) stanowiącego, iż określenie użyte w ustawie oznaczają: umowa zawarta na odległość - umowę zawartą z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy włącznie.

Umowa została zawarta przez pozwaną mającą status konsumenta, a jej kontrahentem był przedsiębiorca, który w taki sposób zorganizował swoją działalność. Umowa została zawarta bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Przepisy dopuszczały zawarcie takiej umowy na odległość zgodnie z art. 2 ust. 4 ustawy dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. 144, poz. 1204, z późn. zm.) stanowiącym, iż świadczenie usług drogą elektroniczną w rozumieniu ustawy oznacza wykonanie usługi świadczonej bez jednoczesnej obecności stron (na odległość), poprzez przekaz danych na indywidualne żądanie usługobiorcy, przesyłanej i otrzymywanej za pomocą urządzeń do elektronicznego przetwarzania, włącznie z kompresją cyfrową, i przechowywania danych, która jest w całości nadawana, odbierana lub transmitowana za pomocą sieci telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne.

Wykorzystanie takiej formy zawarcia umowy tłumaczy brak podpisów stron na umowie. Jednocześnie strona powoda załączyła do akt sprawy umowę z dnia 19 stycznia 2018 roku, w której wierzyciel pierwotny (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z powodem (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. umowę sekurytyzacji. Na podstawie niniejszej umowy wierzyciel pierwotny przelał na rzecz nabywcy wierzytelności - (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., wierzytelność przysługującą mu od pozwanej E. T. na kwotę 22.174,08 złotych. W treści umowy strony zgodnie ustaliły, że wraz z wierzytelnościami przechodzą na powoda wszelkie prawa z nimi związane. Umowa sprzedaży wierzytelności została skutecznie zawarta i powodowi przysługuje skuteczne prawo do dochodzenia od strony pozwanej wierzytelności.

Z chwilą zawarcia umowy, powód uzyskał status wierzyciela. Tym samym uzyskał legitymację czynną do występowania przedmiotowym postępowaniu w charakterze strony powodowej.

W kontekście przedstawionych przez powoda dowodów dokumentarnych legitymacja bierna pozwanej nie budzi wątpliwości. Poza umową z dnia 19 stycznia 2018 roku, strona wykazała, że w dniu 16 stycznia 2018 roku z rachunku płatniczego prowadzonego dla Spółką (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przez (...) S.A. z siedzibą w S. przelano na konto odbiorcy E. T. kwotę 10.000 złotych. Jest tak bowiem w dniu 23 sierpnia 2019 roku, (...) S.A. z siedzibą w S. – wystawiło dokument opatrzony kwalifikowanym podpisem elektronicznym.

Dodatkowo strona powodowa przedstawiła dokument prywatny z którego wynika, że w dniu 24 lipca 2018 roku, pozwana skierowała do wierzyciela pierwotnego wniosek o restrukturyzację zobowiązania wynikającego z umowy numer (...).

W piśmie pozwana zwróciła się do wierzyciela pierwotnego o zmniejszenie miesięcznej raty pożyczki do stałej wysokości nie większej niż 200 złotych oraz o wydłużenie okresu trwania pożyczki. Prawdziwości przedmiotowego dokumentu strona pozwana nie kwestionowała. Treść powyższego oświadczenia przesądza jednoznacznie, że pozwana skutecznie zawarła umowę pożyczki ratalnej numer (...) z wierzycielem pierwotnym oraz otrzymała do swojej dyspozycji kwotę pożyczki. W kontekście tych ustaleń niezasadnym jest zarzut strony pozwanej jako w istocie do przelewu środków na rzecz pozwanej nie doszło.

Również zgłoszony zarzut przedawnienia roszczenia okazał się bezzasadny.

W przypadku dochodzonej przez powoda wierzytelności znajduje zastosowanie trzyletni termin przedawnienia wynikający z art. 118 k.c. liczony od daty wymagalności roszczenia, gdyż jest to roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Pozew w przedmiotowej sprawie został złożony w dniu 12 lutego 2019 r., a zatem przed upływem wskazanego terminu przedawnienia, liczonego od dnia wymagalności tj. 29.12.2018 roku.

W świetle przytoczonych regulacji prawnych oraz w związku z datą złożenia pozwu, oraz terminem wymagalności roszczenia dochodzona przez powoda wierzytelność nie uległa przedawnieniu.

W realiach niniejszej sprawy doszło zatem do skutecznego wypowiedzenia pozwanej umowy pożyczki pismem z dnia 15 października 2018 roku. Postawa pozwanej również wskazuje, że nie miała ona wątpliwości, że do wypowiedzenia umowy faktycznie doszło. Pozwana bowiem od sierpnia 2018 roku nie dokonała ani jednej wpłaty na poczet zaległego zobowiązania.

Na marginesie zauważyć należy, że dopuszczalne i skuteczne jest wypowiedzenie umowy kredytu, uczynione z zastrzeżeniem warunku - niezapłacenia zadłużenia w oznaczonym terminie (por. Wyrok Sądu Najwyższego z 8.09.2016 r., II CSK 750/15, LEX nr 2182659; Wyrok Sądu Najwyższego z 24.09.2015 r., V CSK 698/14, LEX nr 1805901; Postanowienie Sądu Najwyższego z 22.03.2013 r., III CZP 85/12, LEX nr 1360269 oraz Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 23.01.2018 r., V AGa 49/18, LEX nr 2447608).

Strona powodowa wskazała, że na kwotę dochodzonego roszczenia składają się kwoty: 8.956,72 zł - suma niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki, 664,47 zł - suma odsetek umownych naliczonych od przeterminowanych rat kapitałowych w trakcie obowiązywania umowy pożyczki oraz dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy pożyczki do dnia sporządzenia pozwu. 8 543,78 zł - suma opłaty przygotowawczej oraz opłaty administracyjnej, naliczone zgodnie z warunkami umowy. Wskazała też w jakiej dacie i w jakich terminach pozwana dokonywała wpłat.

Odnosząc się do zarzutu nieudowodnienia roszczenia co do wysokości podnieść należy, że strona pozwana nie odniosła się do konkretnych kwot zadłużenia wskazanych w pismach przez powoda, nie wskazywała które pozycje są przez nią kwestionowane i dlaczego, nie zarzucała jakich konkretnych wpłat powód nie uwzględnił.

Zarzuty zgłoszone w piśmie z dnia 9 października 2019 roku zostały wprawdzie złożone do akt sprawy po zamknięciu przewodu sądowego i tym samym szersze odnoszenie się do nich jest bezzasadne, jednak zawarta przez strony umowa podlega analizie w kontekście jej zgodności z przepisami prawa materialnego.

W realiach sprawy nie ulega wątpliwości, że przy zawieraniu umowy pożyczki z dnia 16 stycznia 2018 r. ustalono prowizje na poziomie 9990,84 złotych. Zgodnie zaś z art. 5 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim całkowita kwota kredytu to maksymalna kwota wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt, a w przypadku umów, dla których

nie przewidziano tej maksymalnej kwoty, suma wszystkich środków pieniężnych nieobjętych kredytowanymi kosztami kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt.

Skoro zaś całkowita kwota kredytu wyniosła 10.000 złotych, to przyjęć należy, iż całkowity koszt pożyczki w kwocie złotych mieści się poniżej granicy maksymalnej określonej według wzoru z art. 36a ww. ustawy, zgodnie z którym maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru: (...) $< (K \times 25\%) + (K \times n / R \times 30\%)$.

W realiach sprawy maksymalna wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu powinna być mniejsza lub równa kwocie 14.500 złotych. Wynika to z podstawienia do ww. wzoru danych z umowy pożyczki: $(10.000 \text{ zł} \times 25\%) + (10.000 \text{ zł} \times 1460 \text{ dni} / 365 \text{ dni} \times 30\%)$. Skoro zaś w umowie określono całkowitą wartość pozaodsetkowych kosztów kredytu na kwotę 9.999,84 złotych, to stwierdzić należy, iż mieści się ona w granicach określonych przez art. 36a ww. ustawy. Obecnie wydaje się, że dominującym poglądem w orzecznictwie sądów polskich jest ten, zgodnie z którym pozaodsetkowe koszty kredytu konsumenckiego, które mieszczą się w limicie wyznaczonym w ustawie o kredycie konsumenckim wyłączone zostały spod możliwości badania ich abuzywności. Powyższe stanowisko koresponduje z koncepcją racjonalności polskiego ustawodawcy zgodnie, z którą działanie w ramach przepisów prawa nie powinno zostać uznane za kształtujące obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami lub zasadami współżycia społecznego (tak też Wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 27.04.2018 r., [III Ca 243/18](#), LEX nr 2544272; Wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 19.06.2018 r., [III Ca 686/18](#), LEX nr 2544276.)

W zakresie żądanych przez stronę powodową odsetek stwierdzić należy, iż żądanie to znajduje podstawę w umowie łączącej strony i mieści się ono w granicach ustawowych określonych przez art. 481 § 2 k.c. i art. 359 § 2 k.c. Termin i sposób naliczenia wysokości odsetek nie był przez pozwaną kwestionowany.

W tym stanie rzeczy powództwo należało uznać za zasadne z uwagi na treść art. 720 § 1 k.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., obciążając pozwaną obowiązkiem zapłacenia na rzecz powoda kosztów opiewających na kwotę 3.917 złotych na którą składają się: uiszczona opłata w kwocie 300 zł., opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł., oraz kwota 3.600 zł należna tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Z uwagi na powyższe, uwzględniając treść art. 347 k.p.c. Sąd orzekł jak w wyroku z dnia 22 października 2019 roku.